

Arrest

nr. 256 537 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DUYMELINCK
Cogels Osylei 61
2600 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2021 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DUYMELINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 29 september 2016 de beslissing om verzoeker als vluchteling te erkennen.

1.3. Er werd vastgesteld dat verzoeker in 2018 en 2019 naar Irak reisde.

1.4. Op 22 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 maart 2021 de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

1.6. Op 8 juni 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd op 08.06.2021 gehoord door een ambtenaar van de Dienst vreemdelingenzaken en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [I.]

voornaam: [Y.M.M.I.]

[...]

nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet het bezit van een geldige verblijfstitel of visum.

Betrokkene kwam in september 2015 België binnen en diende op 29.10.2015 een asielaanvraag in. Op 29.09.2016 werd hem door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) het vluchtelingenstatuut toegekend.

Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een A kaart. Op 05.09.2019 werd betrokkene echter gecontroleerd door de luchthavenpolitie van Düsseldorf en bleek uit de verschillende in- en uitreisstempels in zijn Iraaks paspoort, afgegeven op 12.12.2012 in Kirkuk (Irak), dat hij, ná het bekomen van het vluchtelingenstatuut in België, al 3 maal opnieuw in Irak had verbleven: van 08.06.2018 tot 11.07.2018, van 04.07.2019 tot 28.08.2019 en van 31.08.2019 tot 04.09.2019.

Betrokkene werd vervolgens op 16.01.2020 uitgenodigd door het CGVS om verhoord te worden over het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatuut, maar daagde niet op. Het CGVS besloot dan ook op 23.12.2020 op basis van artikel 55/3/1, §2, 2° van de wet van 15.12.1980, om het vluchtelingenstatuut in te trekken. Het CGVS haalde in de beslissing tot intrekking van het vluchtelingenstatuut, buiten het feit dat betrokkene al drie maal terugkeerde naar Irak sedert het bekomen van het statuut, ook het feit aan dat betrokkene bij zijn asielpcedure leugenachtige verklaringen aflegde door te beweren dat hij zijn

paspoort in 2015 was kwijtgespeeld tussen Bulgarije en Servië én en dat hij afkomstig was uit Mosoel (terwijl uit zijn paspoort blijkt dat hij van Kirkoeek, in Koerdisch gebied, afkomstig is).

Betrokkene diende geen beroep in tegen de beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatuut. Betrokken gaf evenmin gehoor aan de vragenlijst die hem werd opgestuurd om hem toe te laten elementen aan te brengen die een beslissing over het behoud van zijn verblijfsrecht zouden kunnen beïnvloeden. Op 25.03.2021 werd dan ook in uitvoering van artikel 11, §3, 2° alinea van de wet van 15.12.1980, een einde gesteld aan betrokkene's verblijfsrecht. Deze beslissing werd op 31.03.2021 per aangetekend schrijven aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige actuele medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Betrokkene is een volwassen persoon die geboren en getogen is in Irak en er nog zijn familie heeft. Er mag dan ook verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine.

Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Zijn verblijf in België van nog geen 6 jaar [...] kan geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaarde dat bij zijn asielaanvraag in september 2015 dat hij afkomstig was uit Mosul en dat hij zijn paspoort was kwijtgeraakt ergens tussen Bulgarije en Servië. Uit informatie bekomen van de luchthavenpolitie van Düsseldorf blijkt echter dat betrokkene in 2018 en 2019 drie maal op en af reisde naar Irak met zijn paspoort afgegeven in Irak op 12.12.2012 en dat hij niet afkomstig is uit Mosul maar uit Kirkoeek (in het Koerdisch gebied).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.03.2021 (bijlage 13 octies) dat hem per aangetekend schrijven betekend werd op 31.03.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaarde dat bij zijn asielaanvraag in september 2015 dat hij afkomstig was uit Mosul en dat hij zijn paspoort was kwijtgeraakt ergens tussen Bulgarije en Servië. Uit informatie bekomen van de luchthavenpolitie van Düsseldorf blijkt echter dat betrokkene in 2018 en 2019 drie maal op en af reisde naar Irak met zijn paspoort afgegeven in Irak op 12.12.2012 en dat hij niet afkomstig is uit Mosul maar uit Kirkoek (in het Koerdisch gebied).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.03.2021 (bijlage 13 octies) dat hem per aangetekend schrijven betekend werd op 31.03.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Irak omdat daar veel terreur is en omdat hij problemen zou kunnen krijgen omdat hij homosexueel is. Echter, in zijn asielaanvraag van 2015 maakte betrokkene nooit melding van het feit dat hij in Irak problemen zou kunnen krijgen omwille van zijn geaardheid. Bovendien heeft betrokkene, door na de toekenning van het vluchtelingenstatuut drie maal voor vrij lange periode opnieuw in Irak te verblijven, aangetoond dat hij in Irak een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaarde dat bij zijn asielaanvraag in september 2015 dat hij afkomstig was uit Mosul en dat hij zijn paspoort was kwijtgeraakt ergens tussen Bulgarije en Servië. Uit informatie bekomen van de luchthavenpolitie van Düsseldorf blijkt echter dat betrokkene in 2018 en 2019 drie maal op en af reisde naar Irak met zijn paspoort afgegeven in Irak op 12.12.2012 en dat hij niet afkomstig is uit Mosul maar uit Kirkoek (in het Koerdisch gebied).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet daarnaast dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij van zijn vrijheid is beroofd in het gesloten centrum te Merksplas en dat de kans op een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten op korte termijn dus zeer reëel is. Hij stelt dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorziet dat in deze omstandigheden gebruik kan worden gemaakt van de mogelijkheid om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Zoals hoger vermeld is verzoeker homoseksueel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in zijn asielaanvraag van 2015 niet heeft vermeld dat hij homoseksueel is. In 2015 was verzoeker 20 jaar, nog niet helemaal zeker van zijn geaardheid en was hij weggevlucht uit een conservatief en religieus land waar zulke verklaringen uit den boze zijn.

Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden dat hij dit niet bij zijn asielaanvraag kenbaar heeft gemaakt. Op heden heeft verzoeker geen relatie maar in het verleden heeft hij verschillende mannelijke partners gehad. Hij vertoefde zowel in Brussel als in Antwerpen in de LGBTQ+ gemeenschap, gaat naar bars die gericht zijn op deze gemeenschap en gaat hij geregeld naar de Macho Sauna in Brussel (stuk 3).

In Irak wordt homoseksualiteit strafbaar gesteld.

[...]

Verzoeker kan louter omwille van zijn geaardheid na aankomst in Irak worden opgesloten.

[...]

Ook zijn vader en nonkel zijn het niet akkoord met zijn geaardheid en aanvaarden dit absoluut niet. Zij hebben al meerdere keren aangegeven dat wanneer hij terugkomt naar Irak en hij openlijk homoseksueel is ze hem zullen (of laten) vermoorden. Verzoeker zal moeten onderduiken in Irak, enkel zijn moeder steunt hem op dit vlak. Bij een mogelijke dreiging van zijn vader of nonkel om woord bij daad te voegen kan verzoeker niet terecht bij de lokale autoriteiten doordat er in Irak een algemene houding heerst tegen de LGBTQ+ gemeenschap.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zijn homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid omwille van een mogelijke vervolging of dreiging door zijn vader of nonkel.

Verweerder kan geen verwijdering van verzoeker beogen zonder zich te verzekeren dat hij niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM en dat het land waar hij naar wordt teruggestuurd, dit principe ook respecteert.

Volgens het EHRM kan de verwijdering van een vreemdeling een verboden onmenselijke behandeling uitmaken, wanneer de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt om in het bestemmingsland door de overheid (of door particulieren) onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Indien verzoeker teruggestuurd wordt naar Irak is loopt hij een reëel risico om te worden opgesloten of te worden vermoord.

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn gedwongen terugkeer naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval. In de bestreden beslissing zijn de gevolgen van de gedwongen terugkeer niet onderzocht geweest door verweerder. In de bestreden beslissing wordt de seksuele geaardheid van verzoeker in twijfel getrokken en wordt hier verder geen gehoor aangegeven.

In de bestreden beslissing wordt er geen rekening gehouden met het gevaar dat verzoeker loopt in Irak omwille van zijn geaardheid. Hierdoor heeft verweerder partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Hij had minstens moeten nagaan wat de situatie is in Irak voor personen van de LGBTQ+ gemeenschap. Het enige wat de bestreden beslissing suggereert, is dat de geaardheid van verzoeker in twijfel wordt getrokken. De beslissing en inschatting van verzoeker moet gebeuren op basis van correcte feiten. De bestreden beslissing is genomen zonder enige zorgvuldigheid.

Een gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten Mens."

3.3.1. De Raad kan slechts vaststellen dat de stukken van het administratief dossier aantonen dat verzoeker, nadat hem een internationale beschermingsstatus werd toegestaan, maar liefst drie keer naar Irak reisde en er voor langere tijd verbleef. Uit de stempels in zijn paspoort blijkt, meer specifiek, dat verzoeker tussen 8 juni 2018 en 11 juli 2018, tussen 31 augustus 2018 en 16 oktober 2018 in Irak verbleef en dat hij op 4 juli 2019, vanuit Turkije, nogmaals de grens met dat land overstak. Verzoeker kan, nu hij uit eigen beweging regelmatig naar Irak reisde en langere periodes in de land verbleef, dan

ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat moet worden aangenomen dat hij in Irak, omwille van zijn homoseksuele geaardheid, een reëel risico loopt om te worden opgesloten of vermoord. Hij toont immers niet aan dat hij bij zijn regelmatige bezoeken aan zijn land van herkomst enig probleem had. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker ook geenszins aannemelijk maakt dat hij homoseksueel is. De twee door verzoeker aangebrachte foto's, één waarop hij staat afgebeeld met vijf andere personen, die hij omschrijft als vrienden, en één, die volgens hem is genomen in een sauna, waarop hij staat afgebeeld in een kleedkamer, laten niet toe tot dit besluit te komen. Verweerder heeft er in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens bovendien terecht op gewezen dat verzoeker toen hij een verzoek om internationale bescherming indiende geen melding maakte van problemen omwille van zijn geaardheid. Verzoekers betoog dat hij toen nog niet helemaal zeker was van zijn geaardheid kan niet overtuigen, aangezien verzoeker toch de drastische stap zette om zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag blijkt trouwens dat verzoeker verklaarde een vrouwelijke verloofde te hebben in zijn land van herkomst. Verweerder heeft tevens op correcte gronden gesteld dat verzoeker later ook geen gevolg gaf aan de uitnodiging van de commissaris-generaal om te worden gehoord inzake de mogelijke intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Verzoekers betoog dat hij geen kennis kon nemen van deze uitnodiging omdat hij opgenomen was in het ziekenhuis blijft ongestaafd. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker ook geen beroep instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij de eerder toegekende vluchtelingenstatus werd ingetrokken. Van een vreemdeling die werkelijk vreest om in zijn land te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen kan nochtans worden aangenomen dat hij alle dienstige informatie meedeelt aan de bevoegde diensten in het land waar hij bescherming zoekt, dat hij bijkomende informatie verstrekt wanneer hij bericht krijgt dat wordt overwogen om de toegekende bescherming in te trekken en dat hij een beroep instelt tegen een beslissing waarbij een internationale beschermingsstatus wordt ingetrokken wanneer hij meent dat hij gerechtigd is om verder van deze bescherming te genieten. Het staat ook vast dat verzoeker er niet voor terugschrikt om leugenachtige verklaringen af te leggen ten aanzien van de Belgische overheidsdiensten. Als bewijs hiervan kan worden gewezen naar het feit dat verzoeker verklaarde zijn paspoort te hebben verloren terwijl hij het gewoon in zijn bezit had en aanwendde om meermaals naar Irak te reizen.

De beschouwingen van verzoeker, waarbij ook wordt voorbijgegaan aan het feit dat de in casu bestreden beslissingen hem ook niet verplichten om permanent in Irak te verblijven, laten niet toe te oordelen dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen dreigt te worden gedood of te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verder moet worden gesteld dat verzoeker niet bewijst dat hij een effectief gezinsleven in België heeft en dat hij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen enig beschermenswaardig aspect zijn privéleven ernstig in het gedrang brengt. Ook tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden besloten.

3.3.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

G. DE BOECK